

In de verte slaat de torenklok vijf keer. Ronald hoort het. Hij schrikt ervan. Helemaal vergeten! 't Kan nog net voor het eten. Hij stopt de knikkers vlug in zijn broekzak. 'Sorry hoor, maar ik moet nu echt naar mijn buurvrouw om de hond uit te laten.' Hij rent de speeltuin uit, pakt zijn fiets en roept nog gauw 'tot ziens'. Martin staat een beetje beteuterd te kijken. Jammer, dat Ronald niet meer naast hem woont.

Gehaast fietst Ronald naar huis. Hij hoopt dat ze vandaag later eten dan half zes. Anders heeft hij bijna geen tijd meer om met Duke te lopen. En dan leest de buurvrouw ook geen verhaal voor. Hij zet z'n fiets tegen de muur in het steegje en rent naar binnen. 'Jongen, doe eens wat rustiger', moppert moeder als ze Ronald ziet binnenkomen. 'Hoe laat eten we?', vraagt Ronald gauw. 'Half zes', zegt moeder, 'dus blijf maar binnen, want het is al bijna half zes.' 'Hè nee, ik wil Duke nog uitlaten, dat heb ik beloofd.' Moeder zucht. 'Goed dan, maar loop een klein rondje.' Ronald is al weg. Hij holt het pad op, naar het huis van de buurvrouw. Hij klopt op de achterdeur. Duke rent hem keffend tegemoet en springt tegen hem op. 'Zo, ben je daar?', vraagt de buurvrouw vriendelijk. Ze zit in de kamer. Altijd op dezelfde stoel. Met haar benen op een voetenbankje. Meestal zit ze te lezen. Iemand anders maakt haar huis schoon. Dat kan ze zelf niet meer, weet Ronald. De buurvrouw is al oud. Ze heeft een grijs knotje. Snel doet Ronald Duke de halsband om. 'Ik was het bijna vergeten. Ik mag maar een klein rondje van mama.' 'Ga maar gauw dan. Duke heeft er zin in.' 'Morgen is het woensdag, hè?', zegt de buurvrouw als Ronald weer hijgend binnenkomt. 'Kom je Duke dan eerder uitlaten, dan kan ik nog een verhaal voorlezen.' 'Goed', zegt Ronald nog bij de achterdeur. 'Nu moet ik eten, hoor. Tot morgen!'

De volgende dag fietst Ronald uit school direct naar huis om te eten. Na het eten holt hij naar de buurvrouw. 'Sjonge, wat ben je vroeg vandaag.' De stem van de buurvrouw klinkt blij. 'Ja', zegt Ronald lachend, 'ik wil natuurlijk graag dat u weer een verhaal leest uit dat dikke boek.' 'Fijn, Ronald, ik zal een mooi verhaal uitzoeken terwijl jij Duke uitlaat', antwoordt ze.

Als Ronald terugkomt met Duke ziet hij het boek open op tafel liggen. 'Eerst naar de plaat kijken', beveelt hij. Hij schuift een stoel naast de stoel van de buurvrouw en pakt het boek. Duke gaat bij zijn voeten liggen. Op de plaat ziet Ronald allemaal boze mensen. Ze roepen iets. Op de bladzij ernaast ziet Ronald iets vreemds. En het lijkt alsof het nacht is. 'Wat is dat?', vraagt Ronald nieuwsgierig. 'Luister Ronald', zegt de buurvrouw. 'Ik heb nu een heel ander verhaal opgezocht dan de andere keren. Je hebt over Jozef gehoord en over David. Maar nu lees ik een verhaal over iemand Die Jezus heet. Hij was geen gewoon Mens. Bij ons in de kerk wordt daar nu over verteld omdat het bijna paasfeest is.' 'Bent u dan ook christelijk?', vraagt Ronald verbaasd. 'U gaat toch nooit weg op zondag?' 'Nee', glimlacht de buurvrouw. Ze aait hem over zijn donkere krullen. 'Ik kan niet meer naar de kerk lopen, maar ik luister met de kerkradio mee. Dat kastje daar', wijst de buurvrouw. 'In de kerk drukken ze op een knopje, zodat ik alles thuis kan horen.'

Je kunt wel merken dat de buurvrouw vroeger juf is geweest, denkt Ronald. Echt spannend! Ze vertelt over een bende soldaten en andere mensen die Jezus gevangennemen in een tuin. Midden in de nacht. En dat in een vergadering iedereen wilde dat Hij moest sterven. Maar niemand wist iets ergs te verzinnen, omdat Hij helemaal nooit erge dingen had gedaan. Hij had alleen gezegd dat Hij de Zoon van God is. Ronald luistert. Af en toe bibbert de stem van

de buurvrouw een beetje. Zou ze het zo verdrietig vinden voor Jezus, denkt Ronald. Hij vindt het ook oneerlijk. En toch riepen alle mensen dat Hij moest sterven. Toen werd Hij meegenomen en Hij moest zelf Zijn kruis dragen. De buurvrouw leest nog een paar moeilijke zinnen. 'Zonde, vergeving, barmhartig...', hoort Ronald. Dat hoort hij wel vaker aan het einde van een verhaal. Dan stopt de buurvrouw.

Het is even stil. Ineens vraagt de buurvrouw: 'Heb je goed geluisterd Ronald?' Ronald schrikt van haar stem. Ze klinkt zo verdrietig! Hij ziet tranen in haar ogen staan. Natuurlijk heeft hij goed geluisterd! Het was heel spannend! 'Is dit verhaal ook echt gebeurd?', vraagt Ronald gauw. 'Ja', zegt de buurvrouw. Ze veegt haar tranen weg. 'Alles uit dit boek is echt gebeurd.' 'Gelukkig wel', zegt ze er achteraan en ze zucht diep. 'Morgen lees ik hoe het afloopt, Ronald.' De buurvrouw glimlacht.

's Avonds in bed blijft Ronald aan de buurvrouw denken. Waarom moest ze nou huilen? Ineens bedenkt hij een plan. Ja, dat zal hij gaan doen! Zachtjes sluipt hij uit zijn bed en knipt het licht aan. Heel voorzichtig trekt hij zijn bureaula open. Papa en mama mogen het niet merken. Ze denken vast dat hij slaapt. Hij pakt zijn kleurpotloden. En een vel papier. Hij schuift zijn stoel wat dichterbij het bureau. Oei, zijn voet bonst tegen de prullenbak. Hij wacht even. Niets te horen. Dan begint hij ijverig te tekenen. Wat zal de buurvrouw opkijken!